

Pentru a intra în inima subiectului

Da, cuvânt pentru inimă... Acestea au fost primele însemnări care au alunecat din vârful peniței mele drept prefață la această carte. Cum altfel se putea aborda o mărturie de această natură?

A povesti despre călătoria interioară a celor care trăiesc ceea ce se numește, cu modestie, întrerupere voluntară de sarcină, a vorbi despre întrebările ridicate de avorturile spontane și malformații înseamnă, fără îndoială, a parcurge tu însuși un drum dificil.

De fapt, pe parcursul scrierii celor aproape două sute de pagini ale cărții „Nedoritul”, am avut în permanență senzația că fac echilibristică pe o coardă întinsă deasupra vidului sau, altfel spus și fără niciun joc de cuvinte, că „merg ca pe ouă”. Atunci când abordezi teme atât de intime precum cele expuse în această carte, riști să atingi răni adânci sau încă vii în rândul multor cititori.

Cu toate acestea, am pornit în această direcție pentru că mi s-a părut evident că o rană sau o suferință nu poate fi tratată pur și simplu întorcând privirea de la realitatea ei. Ea este cicatrizată, vindecată, depășită îndrăznind să o înfrunți fără să o negi, fără să te temi de ea. Cu siguranță nu se tratează prin uitare, prin lamentații și stârnind milă, ci, dimpotrivă, înțelegând-o și învățând compasiunea.

Pentru ca această mărturie să fie posibilă, a fost desigur indispensabil să îmi fie întinsă o mână „de sus”. Trebuiau să existe una sau mai multe ființe care să își aducă propria contribuție, cu alte cuvinte, care să mă accepte ca spectator respectuos al slăbiciunilor și puterilor lor de-a lungul experienței lor de respingere. Mai presus de toate, era nevoie de un suflet matur, mult mai lucid decât majoritatea, care să îmi dezvăluie viața sa intimă, invitându-mă să mă agăț de ea ca de un fir călăuzitor.

Acest suflet a venit la mine sub numele de Florence. L-am urmărit între lumi, în afara corpului meu și urmând aceeași metodă riguroasă de lucru ca în cazul Rebecăi din „Cele nouă trepte”, cu câțiva ani în urmă.

Acest drum al complicității, nu întotdeauna ușor de urmat, a durat ceva mai puțin de șase luni... Timpul de care ea avea nevoie pentru a înflori din nou și timpul de care eu aveam nevoie pentru a găsi cuvintele potrivite.

Căci, după cum vă veți da seama, am fost la fel de fidel ca întotdeauna în transcrierea cuvintelor relatate în paginile ce urmează. Ele nu au pretenția de a constitui o operă literară. Martorul atent este cel care s-a exprimat mai întâi prin intermediul lor. Mai presus de toate, am vrut ca ele să fie cât mai simple și mai directe, așa cum au venit din inima care le evoca.

Dar nu vă lăsați înșelați, căci în spatele sărăciei lor aparente se ascund adesea adevăruri mult mai profunde decât par... Adevăruri care pot necesita o anumită gimnastică interioară, precum și orizonturi nelimitate, dacă vreți cu adevărat să le pătrundeți sensul.

Capitolul I – Între două lumi

- Speram... Speram să scap de o asemenea încercare.

- Nu prea îmi răspunzi la întrebare...

- Uite, cred că e mai bine să reiau totul de la început. Vei înțelege mai bine și cu siguranță asta mă va ajuta să mă trezesc din acest vis urât... Să fiu sinceră, este o poveste care nu are un început, căci începutul călătoriei unui suflet se pierde mereu în negura timpului... Dar am să îți spun ce este încă aproape de mine și ar putea fi de folos...

La fel ca toți și toate, am trăit de nenumărate ori pe Pământ și, între fiecare dintre viețile mele, m-am întors în acea lume de odihnă și de dulce lumină pe care unii o numesc Devachan sau Purgatoriu.

După cum știi, acolo ne recăpătăm puterile, încercăm să ne vindecăm rănilor sufletului, ne facem bilanțul personal în legătură cu ceea ce nu am înțeles și mai avem de învățat. Tot acolo ajungem să adunăm instrumentele de care avem nevoie pentru a ne pregăti pentru următoarea viață, care mai devreme sau mai târziu ni se va deschide. Spun următoarea viață, dar sincer, această realitate este adesea percepută ca fiind următoarea moarte!

Întotdeauna se derulează același proces: de îndată ce trebuie să intrăm drastic în metamorfoză, un sentiment de moarte se sălășluiește rapid în noi, ca un reflex de apărare. Teama de a pierde ...

Vezi tu, sufletul meu este feminin. Polaritatea lui este întipărită în ceea ce eu numesc... biologia sa subtilă, chiar dacă, din motive de învățare și deci de evoluție, a trebuit să accepte să ia corpuri masculine din când în când. Îți spun acest lucru tocmai pentru că este important pentru povestea mea. Ceea ce sunt pe cale să trăiesc acum chiar are în mod direct legătură cu ultima mea existență de om.

- Vrei să spui că ești conștientă că ai semănat „ceva” în acea viață?

- Întotdeauna semănăm ceva, orice am face. Dar stai, nu e așa de simplu... Nu încerca să faci să se creadă în mod mecanic că dacă sufăr, este pentru că eu i-am făcut mai întâi pe alții să sufere. Nu crezi că această înțelegere a karmei este un pic cam ușoară și naivă?

Îmi vine să zâmbesc când o aud pe Florence vorbind în felul acesta. Se animă din interior și o simt mai vie, aproape gata să spargă un zid, zidul opac al rezistențelor ei de ființă rănită.

De altfel, privirea ei dilatată și cumva disperată, pare că s-a îndepărtat ușor de a mea. Încă puțin și în curând îi voi putea distinge pomeții, tâmplele, poate o frunte, semne că Florence va fi început să își adune percepția de sine, cu alte cuvinte, că se va redefini reorientându-se spre amintirile sale.

- Da, știu ce vrei să spui despre karma. Te gândești la un scenariu pueril de genul: „Ea a fost un bărbat care a ucis, așa că își plătește datoria prin faptul că i se refuză viața...”

- Așa e. Trebuie să ștergi acest gen de... gândire reflexă mult prea ușoară. Este caricaturală și nu lasă loc, nu lasă nicio șansă nici celui mai mic suflu de iubire!

Capitolul IV – Răni și destăinuiri

- Cunoșteam natura handicapului pe care îl aveam... În ceea ce privește realitatea avortului nostru, era doar o probabilitate. Măreția spiritului omenesc constă, printre altele, în libertatea sa și, prin urmare, în caracterul său imprevizibil!

Privirile se animă în mijlocul micului nostru grup. Cât despre Florence, aceasta s-a tras puțin deoparte. Și-a îndreptat atenția spre lac și spre zărilor muntoase. Pare absentă și pur și simplu mulțumită că a orchestrat o asemenea întâlnire, însă acum o cunosc suficient de bine ca să știu că nu îi scapă niciun cuvânt din cele rostite.

- Deci ați trăit o angoasă constantă în ambianța unui embrion sau chiar în interiorul unui mic fetus rău format?

Văd că fiecare ar vrea să se exprime, dar de data aceasta o prezență masculină este cea care le răpește celorlalți cuvântul.

- Nu neapărat... În ceea ce mă privește, mă simțeam chiar incredibil de liniștit. Știi, atât timp cât suntem într-o legătură conștientă cu adevărata casă a sufletului nostru, încercările despre care știm că urmează să ni se arate pot lua o cu totul altă înfățișare.

Handicapul pe care îl aveam era de natură psihică. Odată încarnat, nu aș fi fost conștient de el. Aș fi avut o viață între paranteze, mi-aș fi găsit realitatea și lumea reală în spațiul meu de somn. În rest, nu aș fi fost niciodată altfel decât ca un copilaș mereu amortit și capabil doar să se agațe de privirea părinților săi.

Înțelege că încercarea nu ar fi fost cu adevărat pentru mine, ci pentru cei care ar fi trebuit să mă primească și să îmi poarte de grijă. Eu am fost testul și semnul de întrebare pe care inteligența Vieții l-a pus în calea lor. Eu nu făcusem decât să accept să fiu acest instrument... pentru că se afla și în drumul meu. Să accept un fel de somnolență pe Pământ nu mi se părea ceva chiar atât de teribil. Cel puțin nu mie.

Deci, angoasă? Nu... Nu, în afară de momentul avortului meu. Acesta s-a petrecut într-un mod... să zicem, pur tehnic, aseptice, fără emoții sau iubire. Da, am suferit din cauza asta. Pentru cei care mi-au refuzat venirea precum și pentru cei care mi-au provocat medical plecarea, nu eram un suflet, ci doar o bucată de carne prea dezorganizată. Am fost tare și m-am ridicat repede la propria-mi suprafață fără să mă răzvrătesc.

Cu toate acestea, știu că sunt alții mai puțin puternici decât mine și care, în lipsa cuvintelor de iubire, s-au ales cu o rană adâncă în inimă în împrejurări asemănătoare cu ale mele. Îmi dau seama că atunci când vor veni data viitoare în lumea pământeană, vor avea o gravă carență afectivă. O teamă, o lipsă pe care niciun argument „rezonabil” nu o va putea explica.

Repet, nu există de fapt o regulă generală. Ființa umană nu este uniformă; există milioane de trepte pe scara realității sale corporale și afective.

- Eu una am fost foarte rănită...

Remarca venea de la o prezență care arăta ca o fetiță de vreo zece ani. Era atât de discretă în rochița ei galbenă, încât abia am observat-o.

Întrebări și răspunsuri

Evident, nu ne naștem întâmplător într-o anumită familie. Bagajul genetic pe care aceasta ni-l oferă răspunde nevoilor noastre karmice... dar fără să fie neapărat nevoie să ne aplecăm asupra lui. A învăța să trăim fără a încerca să decorticăm totul în viața noastră este tot o înțelepciune.

Nașterea prin cezariană își lasă amprenta asupra conștiinței noului născut? Cum este ea trăită de acesta în interior?

O operație cezariană își lasă în mod evident amprenta asupra conștiinței unei ființe care vine pe lume, deoarece nimic din ceea ce este trăit nu poate fi uitat. Toată lumea e de acord că o asemenea naștere nu este ideală, deoarece se întâmplă pe cale chirurgicală; cu toate acestea, nu trebuie să ne imaginăm că o operație cezariană reprezintă întotdeauna o traumă în adevăratul sens al cuvântului pentru copil.

Atunci când se preconizează că o naștere va fi delicată, dificilă sau periculoasă, vorbim obligatoriu despre suferință, durere sau teamă. Acestea sunt, în general, traume mai mari decât cezariana în sine. Atunci când intervenția prin cezariană este necesară, este oricum imposibil de discutat. Cel mai bun mod de a reduce stresul bebelușului care nu se naște pe cale naturală este să îi vorbim ca unui adult, explicându-i motivele situației și întâmpinându-l cu bucurie. Faptul că se ține cont de el în acest fel în procesul de intervenție îl va face să accepte mult mai ușor circumstanțele.

Permiteți-mi, totuși, să trag un semnal de alarmă cu privire la o școală de gândire care atrage tot mai mulți discipoli dintre cadrele medicale din anumite țări dezvoltate. Această școală de gândire încearcă să convingă un număr din ce în ce mai mare de părinți că cezariana este aproape din start cea mai bună modalitate de a naște, deoarece este perfect dirijată, sunt evitate eventualele dureri și oferă astfel un control mai bun al momentului nașterii... pentru confortul tuturor. Nu cred că este nevoie să insistăm asupra aberației unei astfel de atitudini, care sfidează legile corpului și complicitatea dintre mamă și copil în alegerea interioară a momentului nașterii, în beneficiul evident al unor considerente tehnice și financiare.

De ce se întâmplă ca un suflet să încerce să se încarneze într-un corp care, în principiu, se opune radical procreației sau vrea să o evite? (prin legarea trompelor uterine sau montarea unui sterilet)

Așa cum am mai precizat, există suflete infinit mai dornice decât altele și care, din motive proprii, doresc neapărat o familie mai degrabă decât alta. Prin exercitarea voinței lor, acestea reușesc uneori să „forțeze ușile” unui uter pentru a încerca să se stabilească acolo.

Este important să înțelegem că toată materia este permeabilă la energia psihică și că subtilul preexistă densului. Astfel, o dorință, un gând și o voință susținute pot ghida întâlnirea a două celule până în punctul de a genera viață în circumstanțe considerate improbabile sau chiar imposibile. Biologia subtilului o poate înlocui cu ușurință pe cea a densului...